

Ar tai mano likimas?

ANDRĖJA

Ar tikrai reikia žinoti viską apie savo praeitį?

Saulėta Italija, atrasta šeima, intrigos...
ir viską nugalinti meilė.

Knygute.lt

Andréja

**AR TAI
MANO
LIKIMAS?**

Romanas

Redagavo Emilija Grigulaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Aušra Andrėja Mykolaitienė, 2020

© Ana Garbatova, knygos viršelio dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0640-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

- Aš turiu seserį?! - iš susijaudinimo prikimusių balsu ištarė Karolina ir įsmeigė žvilgsnį į apsilupusius tapetus ant sienos. Užsimerkė, papurtė galvą ir vėl pažvelgė į virpančiose rankose laikomą popieriaus lapą. Tyliai perskaitė laišką dar kartą, tada ėmė skaityti balsu, tarsi garsiai išstarti žodžiai galėtų patvirtinti laiško turinio tikrumą.

Labas, kol kas dar nepažįstamoji. Visu pirma noriu pasveikinti Tave su gimtadieniu. Aštuoniolika - nuostabus amžius. Šia proga noriu pranešti ir kai ką labai svarbaus. Manau, Tu iki šiol dar nežinai, kad šiame pasaulyje turi seserį dvynę. Ilgai tylėjau, bet dabar, kai abi jau sulaukėte pilnametystės, atėjo laikas jums susipažinti. Ji taip pat apie Tave nieko nežino. Tai nuo judviejų tuos ilgus metus buvo labai kruopščiai slepiama. Kad patikėtum, jog rašau tiesą, pateiksiu kelis faktus:

- Tu esi Karolina Milana.

- Judvi su seserimi gimėte Vilniuje 1992 metų rugpjūčio 12-ąją tarp devintos ir dešimtos ryto.

- Gimėte Vilniaus miesto klinikinėje ligo-

ninėje.

- Tavo sesuo - aukšta tamsaus gymio tamsiaplaukė. Jeigu Tu jos identiška dvynė (spėju, kad taip ir yra), esi tokia pat.

To tikriausiai pakaks, kad patikėtum, jog rašau tiesą. Mano nuomone, judvi turite būti kartu. Žinau, kaip tai svarbu dvyniams. Taip jau yra, kad dvyniai papildo vienas kitą, jaučia net per didžiausią atstumą vienas kito buvimą. Tu nepajutai?

Dabar Tu žinai tiesą, o aš palieku Tau teisę spręsti, kaip elgtis toliau. Jeigu norėsi pamatyti seserį - adresas ant voko. Jei ne - pamiršk, ką perskaitei, sudegink laišką ir gyvenk toliau. Viskas liks kaip buvę. Tačiau širdies gilumoje viliuosi, kad netrukus aš pamatysiu Tave.

Iki pasimatymo, Karolina.

Gimimo data, vieta ir išvaizda buvo aprašyta labai tiksliai. Raidės vėl ėmė šokinėti prieš akis, eilutės liejosi. Po kiekvieno perskaityto žodžio jai užgniauždavo kvapą. Karolina kelis kartus turėjo perskaityti sakinį, kad pagaliau suprastų jo prasmę.

Jei nebūtų sumaniusi šiek tiek paremontuoti bu-

to, kuriame gyveno su mama, nežinia kada būtų sužinojusi apie tai. Kažin ar apskritai būtų sužinojusi. Juk ketino išnešti į konteinerį šias makulatūros krūvas, jau kelerius metus dulkančias kampe. Spalvotas pašto ženklas ant voko patraukė dėmesį ir Karolina neišmetė jo kartu su senais nebereikalingais popieriais. Sprendžiant iš antspaudų ant voko, laiškai gautas daugiau nei prieš šešerius metus. Žiūrint į suglamžytą dėmėtą popierių buvo galima spėti, kad skaitytas jis ne kartą ir ne du.

Karolina įsiklausė į mamos žingsnius už durų. *Kodėl ji man nieko nepasakė apie laišką? Juk jis adresuotas man. Mama perskaitė, tačiau nė žodžiu neužsiminė. Gal pamiršo?* – spėliojo Karolina. Pastaraisiais metais mama vis labiau klimpo į alkoholį, tad nieko keista, jei pamiršo. Ūmai merginai toptelėjo, kad jos besaikio gėrimo priežastis galėjo būti šis popieriaus lapas. Žinoma, ji niekada neatsisakydavo taurelės, tačiau pastaruoju metu visai nebesivaldė.

Kiek Karolina prisiminė, jiedvi su mama visada gyveno sunkiai sudurdamos galą su galu. Nebadavo, butis buvo pakenčiama, tačiau pasitaikydavo dienų, kai tekdavo maitintis tik vandenyje virtomis kruopomis, o apie plytelę šokolado galėdavo tik pasvajoti pamačiusi reklamą per televi-

zorių, kuris per stebuklą vis dar veikė, nors buvo senesnis ir už Karoliną. O štai svaigalų namuose buvo visada. Apsiblausęs mamos žvilgsnis, alkoholio kvapas ir besipinantis liežuvis buvo skaudi kasdienybė. Kol seneliai buvo gyvi, jie kaip galėdami stengėsi rūpintis Karoliną, nes motina dažnai nepajėgdavo pasirūpinti. Jie užpildė tuštumą, atsirandančią mamai panirus į svaigalų euforiją.

Gyvenimas ir bendraamžiai buvo žiaurūs. Patyčios, skambančios iš klasės draugų lūpų dėl paprastų apnešiotų drabužių, pašaipūs jų žvilgsniai žeidė paauglės širdį. Tikrų draugų buvo vos keli. Mažai kas norėjo draugauti su mergina, kuri neturi pinigų nueiti į kavinę arba paklaidžioti po prekybos centrą ir nusipirkti kokių nors *klasiškų niekučių*, ką jau kalbėti, kad ir pati neatrodė *krūtai*. Vaikinai jos nekalbindavo, o panelės nepraleisdavo progos patraukti per dantį ir nuolat pabrėždavo, jog tokia kaip ji joms ne konkurentė varžantis dėl jaunuolių dėmesio. Metams bėgant Karolina išmoko nekreipti dėmesio į aplinkinių kalbas. Negirdomis nuleisdavo iki ašarų skaudžius žodžius *skarmalė*, *alkoholikės duktė*. Tačiau skaudžiausia pravardė jai buvo *čigono pavainikė*, duota dėl išvaizdos. Juodi it anglis plaukai, tamsios akys, tamsesnė nei kitų vaikų oda. Pati Karolina savęs niekada nelaikė gražia, ypač

supratusi, kaip smarkai iš išvaizdos ji skiriasi nuo mamos. Gintarė Lisauskaitė buvo šviesiaplaukė mėlynakė gražuolė. Žinoma, tokia buvo tol, kol alkoholis ėmė naikinti jos grožį.

Po pamokų Karolina tūnodavo bibliotekoje arba namie ir grauždavo vadovėlius – įveikusi savo klasės programą, imdavosi kitų ją dominančių disciplinų. Mokytojai pastebėjo, kad mergina gabi kalboms, ir skatino ją dirbti šia linkme. Tad su pagyrimu baigusi vidurinę mokyklą Karolina jau laisvai kalbėjo rusiškai, vokiškai ir angliškai. O įstojusi į universiteto Filologijos fakultetą studijuoti anglų kalbos, papildomai mokėsi dar ir italų. Karolina nesunkiai įsidarbino renginių organizavimo agentūroje, pradėjo dirbti gide, netrukus sulaukė kolegų ir vadovo pripažinimo ir pagarbos. Papildomi pinigai kiek prašviesino Karolinos gyvenimą. Ji po truputį atnaujino savo garderobą, nupirko kelis drabužius mamai. Bet svarbiausia, kad namuose visada buvo maisto. Karolina manė, kad tapo stipri ir jau niekas nesugebės jos įskaudinti. Tačiau šis laiškas buvo stipriausias iki šiol gyvenime patirtas smūgis. Tad nieko nelauk-dama ji nutarė išsiaiškinti, kiek jame tiesos.

Mamą rado kambaryje, snūduriuojančią ant sofos. Atsisėdusi priešais ją ant išklibusios kėdės tyliai pašaukė ir gniauždama rankoje laišką kant-

riai laukė, kol mama atmerks akis. Vilties buvo mažai, nes ant grindų stovintis butelis degtinės buvo pustuštis.

- Mama, - dar kartą jau garsiau tarė Karolina ir švelniai palietė jai ranką.

Motinos vokai tingiai krustelėjo ir po minutės ji atmerkė apsiblaususias akis. Karolina žvelgė į sukritusį jos veidą, o skausmas gniaužė širdį. Kadai ji buvo labai graži moteris - šviesiaplaukė, aukšta ir liekna. Buvo linksma ir gyvybinga, kupina energijos, kol svaigalai pakirto sveikatą. Tada ji tapo nebereikalinga nei darbdaviams, nei vyrams, anksčiau siekusiems jos dėmesio. Liko viena ir galutinai paskendo butelyje, kurio kaklelis buvo per siauras, kad ji pajęgtų iš jo išlįsti. Karolina jai neapykantos nejautė, nejautė ir nuoskaudos, kad motina nebando gydytis ir keisti gyvenimą. Ji mamą mylėjo ir žinojo, kad ir ši ją myli.

- Mama, aš radau laišką, - Karolina ištiesė popieriaus lapą. - Kodėl man nieko nesakei apie jį?

Motinos žvilgsnis akimirksniu praskaidrėjo, ji stebėtinai vikriai atsisėdo.

- Laišką? Kokį laišką?

Sunkiai suvokdama, apie ką kalbama, ji spoksojo į dukrą. Išgąščio šešėlis supleveno akyse ir

Karolina suprato: mama atpažino laišką ir prisiminė, kas jame parašyta. Staiga šiurkščiai išplėšė jį Karolinai iš rankos.

- Kur tu jį radai? Kada?..

- Radau tarp senų popierių, kuriuos ketinau išmesti. Kodėl man nesakei, kad turiu seserį?

- Todėl, kad tai netiesa! - riktelėjo motina ir virpančiomis rankomis suglamžiusi popierių nušviedė į tolimiausią kambario kampą, o pati toliau nerišliai murmėjo po nosimi: - Tai melas! Bjaurus melas! Turėjau jį išmesti! Jis nieko negaus! Nieko nepasieks! Pamišk tai!

Staiga ji atsistojo ir linkstančiomis kojomis ėmė blaškytis po kambarį, kartkartėmis atsiremdama į sieną.

- Tai žema! Nežmogiška! Tai tas pats, kaip peilį žaizdoje pasukioti! - plūdosi ji. - Užmuščiau, jei dabar jis būtų čia. Niekšas! Kaip jis galėjo!

Karolina dar nebuvo mačiusi taip supykusios mamos. Bet tai tik dar labiau pakurstė troškimą išsiaiškinti viską iki galo.

- Mama, nurimk, - ji pakėlė suglamžytą laišką ir skubiai įsibruko į džinsų kišenę. - Nesinervink. Atsisėsk ir pasikalbėkime. - Sulaukusi, kol ši nerangiai klestelėjo šalia jos ant sofos, apkabino per pečius. - Kas niekšas? Ką norėtum užmušti ir

už ką? Kodėl slėpei šį laišką? Ir ką dar nuo manęs slepi?

Motina prigludo prie Karolinos, smulkūs pečiai sukrūpčiojo nuo tramdomos raudos. Tačiau kai vėl atsitiesė, Karolina jos veide nepastebėjo ašarų pėdsakų. Ji sėdėjo ir tylėjo, tuščiu žvilgsniu klajodama po kambarį.

- Brangute, tai kažkieno piktas pokštas, - pagaliau tyliai ištarė. - Tik nesuprantu, kas galėjo... Netikėk tuo...

- Kodėl manai, kad pokštas? Viskas labai tiksliai surašyta - ir mano gimimo data, ir gimimo vieta. Kas galėtų taip pokštauti? Kodėl laiškas išsiųstas iš Italijos? Ir adresuotas man?

Motina gurkštelėjo degtinės tiesiai iš butelio.

- Matai? Ir tau keista. O ką jau kalbėti apie mane. Man kojas pakirto, kai perskaičiau. Čia parašyta visiška nesąmonė, išskyrus datas. Šis laiškas pažadino praeities vaiduoklius, su kuriais kovojau dvidešimt metų ir dabar dar kovaju.

Karolina priglaudė motiną prie savęs. Taip seniai tai buvo dariusi ir tik dabar pastebėjo, kokia ji sulysusi.

- Mama, būk gera, papasakok man tiesą. Papasakok viską. Kalbėdama tu painiojiesi. Man atrodo, aš turiu teisę žinoti, apie kokius vaiduoklius

kalbi.

Motina glustelėjo prie dukters, bet iš karto atsi-traukė. Ilgokai tylėjusi, pagaliau tarė:

- Aš vyliausi, kad tai niekada neiškils į dienos šviesą ir tu nieko nesužinosi.

- Ko nesužinosiu?

Karolina matė, kaip jai sunku kalbėti. Mama lė-tai tarė žodžius, o mintis dėliojo padrikai.

- Aš labai jį mylėjau. Tavo tėvą. Tau nuolat kar-tojau, kad jis miręs, tačiau taip nėra. Jis gyvas, Karolina. Tavo tėvas gyvena kitame pasaulyje, kuriame mudviem nėra vietos. Jis paliko mane, vos tik pastojau, o vėl pasirodė tą dieną, kai gimdžiau. Tas vyras buvo neapsakomai gražus, dukrele. Mano nelaimei, tu labai panaši į jį. Kiek-vieną kartą pažvelgusi į tave prisimenu jį ir tai, kokia su juo buvau laiminga. Daugiau nieko ne-sugebėjau pamilti taip, kaip mylėjau tavo tėvą. Kai jis įžengė į gimdyklą, apsidžiaugiau, kad su-grįžo pas mane. Sugrižo pas mus! Jis buvo šalia visą laiką, kol gimdžiau. Fredis vėl užliūliavo ma-ne savo švelniu balsu, sakė, kad dabar viskas bus gerai. Jis žadėjo... Kvailė, kaip galėjau juo tikėti...

Karolina jautė mamos skausmą, jautė tiek metų širdyje nešiotą viltį, kuri ilgainiui virto neviltimi.

Svajonės sudužo, viltys išblėso. Motinos balse skambėjo širdgėla.

- Kai jis mane paliko pirmą kartą, maniau, kad labiau įskaudinti neįmanoma. Tačiau klydau. Ant-ras kartas buvo dar skaudesnis... Dar žiaures-nis...

- Ką jis padarė, mama?

Šį kartą prieš prabildama motina atsisuko į duk-rą ir pažvelgė į akis.

- Fredis... Aš pagimdžiau dvynes. Gimdymas buvo kompliktuotas, bet jaučiausi neapsakomai laiminga... O po valandos sužinojau, kad nei aš kaip žmona, nei tu kaip dukra jam nesame reika-lingos. Jis pasiėmė vieną iš dvynių, o mudvi paliko. Tik ant lapelio parašė tau išrinktus vardus - Karolina Milana. Net nepanoro duoti tau savo pavardės. Jau atvažiavęs į ligoninę jis turėjo visus teisininkų parengtus dokumentus. Jo pinigai at-vėrė visas duris, padėjo gauti visus leidimus. Do-kumentai buvo surašyti taip, tarsi aš savo valia atiduodu jam vieną iš dukterų. Pamenu, kad pa-sirašiau kažkokius dokumentus, tačiau vaistų veikiama nesuvokiau ką daranti. O kai supratau, buvo per vėlu. - Mama sunkiai kvėpavo. - Aš jos net nemačiau. Niekada. Savo mergytės...

Karolina sunkiai tramdė į akis plūstelėjusias

ašaras. Nežinojo, ką sakyti mamai, kaip palengvinti skausmą, suskambėjusį jos pavargusiame balse.

- Aš nuolat kartočiau, kad tavo tėvas miręs. O tu... Man atrodė, jau geriau manyti, jog jis miręs, nei žinoti, kad atsisakė tave pripažinti. Jis pasiėgė tarsi žaisdamas užrištomis akimis: bedė pirštu ir išsirinko arčiausiai buvusį vaiką.

Kurį laiką abi tylėjo. Kiekviena kovojo su savo demonais. Motina - su praeities, kurie taip netikėtai sugrįžo, o Karolina - su naujais, ką tik atsi-radusiais jos gyvenime.

- Kas jis?

- Jis... - motinos balsas užlūžo, ji kostelėjo. - Frederikas La Rosis. Sena kaip gyvenimas tiesa: šeimos turtų paveldėtojas, priklausantis šalies elitui, niekada neves neturtingos ir nekilmingos merginos. Tuo labiau užsienietės. Kol laukiausi, jis slapta sekė mane, domėjosi mano sveikata. Žinojo, kad gydytoja nustatė, jog nešioju dvynius. O atėjus laikui pasiėmė tai, kas (taip jis parašė man paliktame laiške) teisėtai priklausė jam. Sakė, taip bus teisinga - aš turėsiu dalelę jo, o jis - dalelę manęs....